

Όσα δεν μπαίνουν στην βαλίτσα

Η μέρα που περίμενες και φοβόσουν τόσο καιρό έχει επιτέλους φτάσει και μέσα στο μεγαλύτερο κολυμβητήριο που είχες ποτέ δει είσαι λεπτά μακριά από τον πιο σημαντικό αγώνα της ζωής σου, τους ολυμπιακούς αγώνες. Όμως, ενώ χιλιάδες φίλαθλοι έχουν καρφωμένα τα μάτια πάνω σου, εσύ έχεις χάσει επαφή με την πραγματικότητα χαμένη σε ένα δάσος αναμνήσεων. Η σκέψη σου έχει ξεμακρύνει και τώρα περιπλανιέσαι μαζί της σε σκοτεινά μέρη, στιγμές της ζωής σου που ήλπιζες πως είχες ξεχάσει. Τις είχες κρύψει προσεκτικά και κλειδωμένες σε μία απόμακρη γωνίτσα του μυαλού σου δεν επέτρεπες στον εαυτό σου να τις πλησιάσει. Να όμως που τώρα σε μία ευάλωτη στιγμή ξεχάστηκες και άφησες αφύλακτο το κλειδί σαν να προκαλούσες την μοίρα σου. Και μόνο αυτό ήταν αρκετό για το κουτί της Πανδώρας να αφηθεί ορθάνοιχτο, να ξεχυθούν οι αναμνήσεις σαν ζώα που μετά από χρόνια αιχμαλωσίας ξανανταμώνουν την γλυκιά λευτεριά. Και σε κυρίευσαν οι δαίμονες μέσα του, από το πυρωμένο κατάξανθο κεφάλι σου μέχρι τα μουδιασμένα σου άκρα. Πόσο καιρό είχες να σκεφτείς την πατρίδα! Το παλιό κολυμβητήριο πίσω από το σπίτι, με τους ξεθωριασμένους τοίχους και τις κρύες πάντα ντουζιέρες. Θυμάμαι πέρασε πολύς καιρός μέχρι να δεχτείς να αποχωριστείς το παντοτινό σου καταφύγιο. Πόσες ώρες πέρασες κρυμμένη εκεί μέσα στις ολοστρόγγυλες πισίνες. Αχ να μπορούσες να το έπαιρνες μαζί σου, να το έκανες μικρό μικρό να χωρούσε στην τσέπη σου και να το χες για συντροφιά όταν έφευγες. Να το χες να το έβλεπες για να μην το ξεχάσεις γιατί τώρα... Τώρα σαν να έχει ξεγλιστρήσει από το μυαλό σου στα κρυφά και το μόνο που άφησε πίσω του είναι μια αμυδρή μνήμη που σιγά σιγά ξεθωριάζει και αυτή σαν παλιά ταπετσαρία. Και ενώ περπατάς τώρα προς τον βατήρα, αγνοώντας εντελώς την νέα χώρα που κουβαλάς στους ώμους σου, δεν φαίνεσαι ικανή να αποβάλεις το βάρος των παλιών αναμνήσεων, αυτών από την γενέτειρα. Και είναι βαρύ το φορτίο και δύσκολο το έργο αυτού που κρατά σε κάθε χέρι κι από μία διαφορετική πατρίδα. Ο εκκωφαντικός ήχος της κόρνας που σηματοδοτεί την έναρξη του αγώνα διακόπτει με αγένεια την

αναπόληση αυτή και εσύ καταβάλλεις κάθε δυνατή προσπάθεια να συγκεντρωθείς στον στόχο σου. Και παρόλο που η θερμοκρασία του νερού της πισίνας δεν πλησιάζει καν την παγωνιά της θάλασσας του Αιγαίου, εσύ δεν μπορείς παρά να σκέφτεσαι τον προηγούμενο εξίσου σημαντικό σου αγώνα, αυτή την κρύα νύχτα του χειμώνα καθώς διέσχιζες την παγωμένη θάλασσα για να φτάσεις στην απέναντι στεριά. Όμως αυτό είναι στο παρελθόν και δεν πρέπει να σε εμποδίσει. Διακόσια μέτρα απομένουν και η ανάσα σου αρχίζει να βαραίνει και τα πόδια σου να πονούν. Κουράγιο, λίγο μένει ακόμα. Νιώθεις τις δυνάμεις σου να σε εγκαταλείπουν και αφήνεις μία άλλη κολυμβήτρια να σε προσπεράσει. Η κούραση, η νοσταλγία και οι αναμνήσεις σε καταβάλλουν, μπερδεύονται μεταξύ τους, γίνονται κουβάρι και σαν να τραβούν τα πόδια σου πίσω, δεν σε αφήνουν να προχωρήσεις. Είναι σαν να μεταφέρθηκες πάλι στην θάλασσα και το ζεστό της πισίνας μετατρέπεται σε παγωμένο νερό που στροβιλίζεται, σε ρουφάει στον πυθμένα του. Και αυτή η απόγνωση ανοίγει τις πύλες στα φαντάσματα του παρελθόντος που σε στοιχειώνουν, να βρουν τώρα απόδραση στις κόγχες των ματιών σου και επιβάτες στα δάκρυα σου να αφήσουν το παλιό τους σπίτι. Και μια κάποια ανακούφιση σε κυριεύει ξαλαφρωμένη από το βάρος τους. Έτσι με τα δάκρυα σου να χάνονται μέσα στο νερό αρχίζεις να βλέπεις πιο καθαρά. Εκατό μέτρα απομένουν και ξεκινάς να ανακτάς τις δυνάμεις σου. Αφήνεις πάλι πίσω σου λαχανιασμένη, την κολυμβήτρια που άφησες να σε περάσει και τώρα είσαι σχεδόν δίπλα με αυτή που έχει το προβάδισμα. Πενήντα μέτρα. Είκοσι μέτρα. Σχεδόν έφτασες. Δέκα μέτρα πριν το τερματισμό, έχεις προσπεράσει σχεδόν την πρώτη και πριν καν το καταλάβεις πανηγυρισμοί γεμίζουν το γήπεδο, άσπροι γλάροι που απογειώνονται μόλις ακουμπάς την πολυπόθητη στεριά. Γιατί ξέρουν και αυτοί, όπως και εσύ, πως από την μικρή σου βαλίτσα που τώρα είναι παρατημένη στον βυθό της θάλασσας, κατάφερες να σώσεις το ένα, το πιο σημαντικό: το πάθος και το ταλέντο σου!

3^ο ΓΑΓ χιόνι